

Sygn. akt I BP 26/10

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa A. S., M. S. i P. S.

przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. Biuru Terenowemu w K.

z udziałem interwenienta ubocznego - Syndyka Masy Upadłości "O. P." Sp. z o. o. w upadłości w S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2011 r.,

skargi interwenienta ubocznego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 21 października 2008 r., sygn. Akt [...],

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w K. w punkcie III wyroku z dnia 21 października 2008 r. zasądził od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W., Biura Terenowego w K. na rzecz interwenienta ubocznego – Syndyka masy upadłości „O. P.” Spółki z o.o. w upadłości w S. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Na powyższe postanowienie, w części oddalającej wniosek o zasądzenie dalszych kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne, interwenient uboczny wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie prawa procesowego, tj. 1/przepisu art. 98, art. 99, art. 107 i art. 109 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 3 i 5, § 11 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), polegające na przyjęciu, iż ze względu na szczególny charakter regulacji art. 107 k.p.c. oraz brak wykazania przez interwenienta wyższej wysokości należnych kosztów zastępstwa procesowego, zwrot tychże kosztów powinien nastąpić jedynie w granicach najniższej stawki przewidzianej przez przepisy powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, a także 2/ przepisu art. 219 w związku z art. 108 k.p.c. polegające na zamieszczeniu jedynie jednego rozstrzygnięcia zasądzającego na rzecz skarżącego koszty zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne, gdy tymczasem ze względu na samodzielny charakter każdej z połączonych do wspólnego rozpoznania spraw Sąd drugiej instancji powinien wydać odrębne - choć zawarte w jednym postanowieniu - rozstrzygnięcie odnośnie do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego należnych interwenientowi ubocznemu tytułem każdej z połączonych spraw.

Skarżący wskazał na niezgodność zaskarżonego postanowienia z przepisami 98, art. 99, art. 102, art. 107, art. 108 § 1, art. 109 § 2 i art. 219 k.p.c. oraz przepisami § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 4 i 5, § 11 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz podniósł, że wydanie przedmiotowego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody polegającej na nieotrzymaniu przez skarżącego (dotychczasowego interwenienta ubocznego) zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego w postępowaniu apelacyjnym w części przewyższającej koszty ustalone według stawki minimalnej, tj. w części ponad zasądzoną kwotę 60 złotych. Wysokość szkody w połączonych sprawach – 880 złotych, 250 złotych i 880 złotych – została wyliczona przy przyjęciu minimalnych stawek przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Skarżący podniósł nadto, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 424¹ § 1 k.p.c., w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037), obowiązującym od 25 września 2010 r., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W uzasadnieniu projektu ustawy zmieniającej podkreślono, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424, art. 519, art. 1148 § 3, art. 1151¹ § 3 i nowy art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń skarga nie przysługuje. W treści uzasadnienia wskazano nadto, iż nie uwzględniono uwag do projektu ustawy zgłoszonych przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, które dawałyby podstawę do rozpatrywania na dotychczasowych zasadach skarg o stwierdzenie

niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji innych niż wyroki. Odmowa przyjęcia tychże uwag podyktowana była zasadnością bezpośredniego zastosowania nowych przepisów.

W istocie bowiem powyższa zmiana legislacyjna nie pozbawia strony możliwości dochodzenia odszkodowania w tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem, innego niż wymienione w art. 424¹ § 1 k.p.c., co więcej – upraszcza jego drogę, gdyż stosownie do art. 424^{1b} k.p.c. (dodanego na podstawie tej samej ustawy) – w przypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych.

Reasumując: skoro, jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 lutego 2011 r., I BP 10/10 (niepublikowanym), ustawa zmieniająca z dnia 22 lipca 2010 r. nie zawiera przepisów przejściowych, z których wynikałby obowiązek stosowania przepisu art. 424¹§1 k.p.c. w dotychczasowym brzmieniu do skarg wniesionych w sprawach prawomocnie zakończonych przed dniem wejścia w życie tejże nowelizacji, przedmiotowa skarga od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy w K. z dnia 21 października 2008r., nadana w urzędzie pocztowym w dniu 13 października 2010 r., jako niedopuszczalna, podlega odrzuceniu z mocy art. 424⁸ § 1 k.p.c.